

El problema de la vivenda, preocupació de tots els partits polítics

Habitatge, què cal fer

CARLES PUIGDOMÈNECH

Les dificultats d'accés a l'habitatge, en especial per a determinats col·lectius, han estat i són una de les principals preocupacions de totes les forces polítiques. Seria injust no reconèixer que totes elles, des del govern o l'oposició, han anat plantejant diferents propostes per intentar donar una resposta, que cada dia és més urgent, a aquesta situació. Però també és veritat que fins ara, les propostes i accions dels governs locals, de Catalunya i de l'Estat, certament amb diferents graus de compromís real, han donat els resultats esperats.

Al marge dels condicionants econòmics generals, entenem que tota política de sòl i habitatge, en aquests moments, passa per la consideració dels següents elements:

a) Concertació institucional: No és possible una política d'habitatge eficaç si no hi ha acords entre totes les administracions i institucions implicades, tal com sempre hem defensat i aplicat des de CiU.

b) Promoció pública de sòl i habitatge: Des de l'administració local i de la Generalitat s'ha de promoure sòl i construir, com a mínim, el nombre d'habitatges promesos en els diferents programes electorals de les actuals forces governants, continuant el treball ja iniciat per l'anterior govern de CiU. Ens ocuparem de recordar-ho.

c) Remodelació de barris: S'ha de continuar la important tasca desenvolupada fins ara en aquest camp, de forma concertada amb ajuntaments de tots els colors. Ha suposat un importantíssim esforç inversor, de gestió i concertació de l'anterior govern de la Generalitat, el qual, per cert, era sol·licitat i agrait a nivell municipal pel PSC

i IC-Verds i al mateix temps criticat en el Parlament per les mateixes forces polítiques. Coses que passen.

d) Complicitat de la iniciativa privada: És imprescindible dotar-nos d'instruments fiscals i de fixació de preus màxims de venda d'habitatges protegits que facin atractiva a la iniciativa privada, promotors i entitats sense ànim de lucre, la promoció d'habitatges de protecció oficial.

e) Desenvolupament de les previsions de la llei d'urbanisme de Catalunya, impulsada per CiU, pel que fa a les reserves de sòl destinat a la promoció d'habitatge protegit. Un dels factors que poden frustrar els compromisos dels actuals governs és la manca de sòl destinat específicament a aquesta finalitat. Des dels ajuntaments i també des de la Generalitat, s'han d'impulsar les revisions dels plans generals o la previsió de programes d'actuació urbanística municipal, que facin realitat aquesta reserva. Al mateix temps s'han de preveure, en un mercat rígid com el del sòl, mecanismes per agilitar la transformació de l'actual sòl ja classificat com a urbanitzable en sòl urbà consolidat.

f) Una política d'infraestructures i de transport públic que permeti augmentar l'oferta de sòl i habitatge en l'espai, mitjançant la reducció del temps de desplaçament.

g) Un règim d'habitatge protegit i una política d'ajuts més enllà dels paràmetres fixats per l'Estat, amb un ampli compromís financer del govern

de la Generalitat, encaminat fonamentalment a les persones amb rendes mitges i baixes.

h) Un nou marc legislatiu en matèria d'habitatge a Catalunya, adaptat a l'actual situació, com el que el govern de CiU va presentar a finals de la passada legislatura, que no es va arribar a aprovar.

A les portes de les eleccions generals, és el moment de fer públiques les mesures que les diferents forces polítiques

pretenen aplicar a nivell d'Estat. Des del punt de vista de CiU, és fonamental que l'Estat, deixant de banda la retenció de competències propiciada pel govern del PSOE i mantingudes pel PP, deixi llibertat a les comunitats autònomes per fixar preus màxims de venda d'habitatge protegit, adaptades a la real situació social i econòmica de cada comunitat, eliminant el caràcter finalista de les aportacions. És necessari fixar un tipus d'IVA reduït per a tota classe d'habitatge protegit i preveure àmplies deduccions a l'IRPF per a tots els adquirents i arrendataris d'habitatge habitual, fins un determinat preu de venda o lloguer, per evitar efectes inflacionaris. És necessari resoldre els problemes que genera l'IVA suportat pels promotors d'habitatge de lloguer. Cal millorar la fiscalitat en l'impost de societats i l'IRPF dels promotors d'habitatge de lloguer, nou i rehabilitat. I seria bo preveure per llei l'establiment de períodes de carència obligatoris en la contractació hipotecària, als efectes de posposar pagaments de quotes davant insol·lències temporals, així com ampliar a un mínim de set anys els terminis previstos per a l'adquisició d'habitatge pels titulars de comptes corrents vinculats a aquesta finalitat.

És fonamental un sistema de finançament autonòmic i local que permeti incrementar els recursos econòmics destinats a la finalitat que ens ocupa. Cal evitar la utilització de l'urbanisme com a sistema atípic de finançament local, mitjançant la venda de sòl municipal, i permetre al govern de Catalunya, governi qui governi, aplicar sense asfixies les polítiques d'habitatge i benestar que els ciutadans de Catalunya necessiten. Des de CiU hi treballarem i des de les nostres responsabilitats parlamentàries presentarem diferents iniciatives en aquest sentit.

• CARLES PUIGDOMÈNECH CANTÓ, DIPUTAT DE CIU AL PARLAMENT

GUILLERM CIFRE

Les paraules legítimes

GABRIEL JANER MANILA

Aquests dies, immersos en el renou de la campanya electoral, farts de paraules –de les paraules inflades que omplen els discursos–, de promeses vulgars sovint dirigides a captar el vot fàcil i creïble, de propostes tanmateix impossibles, de desqualificacions i d'insults, és bo retornar als camps encara innocents i salvatges de la poesia.

He de confessar que aquestes últimes setmanes he estat afortunat. He pogut compensar les ferides de la campanya amb la lectura de tres llibres de poemes d'extraordinària qualitat que m'han retornat el més bell i profund sentit dels mots, els paisatges de les significacions legítimes. Els discursos polítics són, aquests dies, perversos. D'una perversió que et mena a la impotència. Més perversos encara

que la publicitat. Em sent dolgut i, a l'hora d'anar a votar –sé que ho he de fer, perquè en altre temps m'hauria deixat prendre la vida per poder-ho fer–, em revenen les paraules, les promeses, els insults: la corrupció dels significats que he hagut de suportar. Per bona sort, la poesia em retorna la confiança i em reconcilia amb la vida.

El primer fou el recull de poemes de Giovanni Pascoli, traduït per Maria Antònia Salvà, prohibit per la censura franquista a començaments dels anys quaranta i ara publicats per l'editorial Galerada amb el títol concís de *Poesies*. Una delícia de poesia refinada, contemplativa, dotada de bon gust i d'un sentit clàssic que commou, que vessa amor a la terra, a la petita pàtria del poeta. No és necessari dir fins a quin punt la traductora s'hi sent còmoda. El

català hi és expressiu i bell, i delicat, i seductor. Paga la pena de llegir-les, aquestes traduccions, lentament, amb la mateixa pausa que el poeta gira els ulls vers les coses petites: un mac de la vora del camí, la llum joiosa, els llocs del passat, un roser de pastor, i els ocells esquius que volten pel seu cel.

He llegit, i ara vull parlar-ne, el poemari *Pessoanes* de Ponç Pons, que ha publicat Bromera i que ha rebut el Premi Alfons el Magnànim al País Valencià. La lectura d'aquests textos ha estat com un retorn a Fernando Pessoa de la mà del poeta menorquí. Pons diu en un breu prefaci que el llibre ha sorgit de les converses que hi ha mantingut durant anys, secretes, íntimes. D'aquestes converses, ara ens en dona un tast impagable i ens diu: "...escrivisc / com si no hi hagués món / i fos l'últim parlant /

d'una llengua ja morta". I s'inventa aquest verb: *escriure*, només per dir-nos –i potser ja ho sabíem– que la vida només és una creació de les paraules.

En tercer lloc, *Cap de cantó* d'Antoni Vidal Ferrando, editat a Proa. Un excel·lent poemari que revela un altre cop la gran maduresa d'escriptor que ha assolit el poeta de Santanyí, hereu legítim de Bernat Vidal i Blai Bonet. La influència d'en Blai hi és a aquest llibre com un espectre dolç i distant. Només, com una ombra que passa allargada sobre les paraules. Diria que en Toni hi juga, amb aquesta ombra, i la condueix cap al seu laberint particular. Els poemes creixen mentre els llegeixes, i encara més en rellegir-los. I t'hi emociones i plores amb el poeta les coses perdudes. I els béns guanyats, dels quals el poeta s'atreveix a fer un inventari: "Els noms mífics dels cabarets de Tànger / on bevien licors afrodisíacs / els mariners de l'illa de Mallorca. / El que em queda del noi que volia ser sant...". Però ens queda tan poc de quan volíem ser sants... Sorrosament, les paraules legítimes i tendres dels poetes.

• GABRIEL JANER MANILA, ESCRIPTOR